

2015. május 24., vasárnap

Rák, ez a jó kezdőszó, noha nem rögtön hangzott el, nem hamar, bár azt nem gondolnám, hogy kerülték az orvosok a szót. Sőt, én voltam, aki derűsen rákérdeztem. Kicsit úgy, ahogy az Estiben szerepel, ott Szebeni betegsége kapcsán fantáziáltam. Tettem művészi formába. Nem nézem most meg, majd csak később, kíváncsi vagyok, mennyire hasonlóan reagálok most. Április végén enyhe fájdalom jelentkezett, emlékeim szerint a jobb oldali borda alatt. Vagy a bal oldali? Nem törődtem vele. Hasnyálmirigyrákot állapítottak meg, májattétellel. De már az őszön is benyilallt egyszer. Akkor kezdtem figyelni a fájásokat, és jegyezgetni is kezdtem. Még a hasnyálmirigy szót is leírtam, igaz, többé-kevésbé véletlenül, azaz ártatlanul. Cetlijeim vannak mindig kéznél, hogy bármit bármikor lejegyezsek, de nem vagyok (igazi) naplóíró. A naplóíró az időt ellenőrizné, a napot szeretné rögzíteni mindentől. Engem mintha csak a baj tenne azzá. Ez történt a Javított kiadás esetében is. Próbáltam, próbálok a bajt nyakon csípni. Mondatok igájába hajlítani. Mondatok igája – hát ilyenekből látszik a baj.

Fantáziálni nem akarok, de képzelegni fogok. Devecseri könyvét is meg kell nézmem. A hasfelmetszés előnyei. Tegnap keresgéltem, de nem találtam. Talán Herrndorf, neki is van egy ilyen haldoklós könyve. És Brodkey-t. Harold Brodkey: Die Geschichte meines Todes. Nem mintha én haldokolnék, vagy hogy ez lenne beigérve. Még nincs semmi beigérve.

2015. június 2., kedd

Szerdától vasárnapig Berlinben. Azt akartam és reméltem, hogy folyamatosan jegyzetek, írom ezt a naplót, de egy sort sem írtam. Tengtem-lengtem; volt egy est Gaucknál a Schloss Bellevue-ben, kultúrest fordítás témakörben. Morával padödöztünk Denis Scheck domptőr intelligens korbácsütései alatt, nyomán.

Ragaszkodnom kéne a témához, ragasztanom magam a hasnyálmirigyhez. Idegesítőn hasonlít a helyzet a Javítottéhoz, ott is, itt is ez a bosszantó realizmus-kényszer. Hogy csak annak van, nemcsak hogy legitimitása, nemcsak hogy az engedélyezhető, ami *valóságosan* (kurzív!) van, hanem hogy csakis ez érdekes. A valóság mint esztétikai mérce – ki hallott már ilyet.

Most beszéltem D. doktornővel, aki, mondhatni, váratlanul, a belgyógyászom, és aki ezt a vérhígító cuccomat felügyeli már évek óta. Helyes, szigorú asszony. El akartam neki mondani, amit eddig megtudtam. De már informálódott, tudott mindent, vagyis azt, amit én eddig megtudtam. Csak talán

másképp tudta a mindent, jobban értette. Én ezeket elég lassan fogtam föl. Fogom föl.

Nézem azt az én híres ontológiai derűmet (Mészöly Miklós kifejezése). Nem látom még megtámadva. Még magamra nézvést se. Elég sok a „még” – óvatos duhaj vagyok. Az elején vagyok a végnek, vicceskedhetnek. (Blödelt, írta Ursula März, akit bírok nagyon, a Kardozós kapcsán; nem esett jól.)

Próbálnék ragaszkodni ahhoz, hogy ellentétben a szokásommal, ezeket a jegyzeteket nem írom át, nem szerkesztem utólag, hanem hagyom így, félborzasan. Attól is függ ez, hogy ki gépeli. Ha én, akkor biztos belemaszatolok, úgy bánok vele, ahogy egy szöveggel kell. Addig is: írom vers, ahogy jön.

Jel, nevezzük jelnek, noha nem gondoltam, hogy az valaminek a jele volna, az első jel egy hónapja volt (az ősziről megfeledkeztem), május 2-án azt írtam a noteszomba: has, kis hőemelkedés, fekvés egész nap. (Erre mondom, hogy ez nem napló. Ez csak emlékeztető. A napló nem emlékeztet, hanem megjelénít.) Jólesett az egész napos ágy, emlékszem. Mint ha lógnék az iskolából, és még a mamámat se kell átvernem, feldörzsölvén a 37,2-t 38-ra, így is ágyban maradhatok. Lettem ezeket engedélyezni már vagy harmincöt éve a saját mamám. Mint ilyen nem vagyok különösképpen engedékeny, de azért el tudok lágyulni magam iránt. Ahogy a valódi mamám is el tudott. „De a hasonlóságok mellett más különbségek is vannak.”

Hirtelen elhatározással kiszaladtam a szobámból a füzettel, hogy felolvassam az eddig írtakat. A vágy mutatni, ahogy évtizedek óta. A szöveg az szöveg az szöveg, hiába ún. személyes vallomás, beszámoló, létezni mint szöveg létezik, így lehet tudomásul venni; tűnődtem: ez nem egészen igaz, olykor az ügyetlen (amatőr) vagy már nem kontrollált (halálközelség) fogalmazás mögött, alatt fontos híradások lehetnek, az életről és életekről, végességekről és végtelenségekről.

Szóval, szokásom szerint lerohantam volna Gittit, hogy azonnal hallgassa meg, hogy ez milyen, de csak azt akartam hallani, hogy jó-e. Nem, azt, hogy mondja, hogy jó. De elaludt, feküdt a nagyobbik szófán, betakarózva avval a piros, kötött izével, néztem az arcát, nem a pihenés könnyűségét mutatta, hanem valami nehezet. Talán még nem az én nehezemet, hanem csak... nem is tudom, talán azt, hogy megöregedtünk, és akkor délután kell egy kis alvás. Elnyomta a buzgóság, tréfálkozik a magyar nyelv. Csöndben visszaosontam.

Kimentem a kertbe. Gitti tegnap megint összekülönbözött a szomszéddal. Nem részletezem, igazából sose érdekelt, most meg különösen nem. Sose viselkedtem „e tárgyban” valami férfiasan. Zagson.

2015. június 3., szerda

Okvetlenül le akartam írni a kezdeteket a mai konzultáció (beszélgetés) előtt, de tegnap is, ma reggel is elfolyt az idő, ahogy mostanság szokott. Nem áll-

tam még vissza a munkatempóra. Indulnom kell a Kékgyolyóba. El is ért a szorongás. Félés, izgatottság. Hogy mi lesz. Milyen döntéseket kell hoznom. A tegnapi emlegetett ontológiai derűnek most – nem az, hogy nyoma sincs, de relevanciája, az nincs. Szóval, ha nincs, nincs, ha van, nem számít. És persze a szokásos: tartózkodjam-e az olyan észbejutásoktól, mint az onkológiai derű?

Izgulok, akár egy vizsga előtt. Föllépés előtt. Díjátadás. A Nagy Onkológiai Érdemérem hasnyálmirigyrendje. Eddig a Nagy Valagrend volt a tréfa névös eszköze. Állj. Mennem kell.

Megérkeztem. 12-re van időpontom, 11 óra van. 77-es a sorszámom. Folyosó. Most jött ki egy ötven körüli asszony. A levegőbe mondja, mindenkinek vagy a mellettem ülő ismerősének vagy ismeretlennek: Teljesen ledöbbsentem. Egy évig kell még kapnom ezt a szart. Azt hittem, vége, júliusra már megvan a nyaralás.

Írom, amit hallok. Akkor most mindent le kell jegyeznem? Mi a minden? Ez a naplóró ijesztő és megválaszolhatatlan kérdése.

Az előbb az udvaron az egyik munkás utánaszól a haverjának, az vigyorogva megfordul: Hangot hallok, embert nem látok. Amikor pár lépés múlva odaérek hozzájuk, én is vigyorogva: Hangot hallok, embert nem látok? Bólogatnak, ja. Jókedvű palik a kedvetlenség földjén. Ez jó, megveszem, mondom nekik. Nem értik, de rendben lévőnek látszanak gondolni... hát, lényegében engem.